

Bratislava (od 26. do 30. 4. 2018)

Vodstvo MePZ Gorenje se je odločilo, da se gremo preizkusiti na zborovsko tekmovanje Slovakia cantat 2018. Četrtek: Na poti ni bilo nobenih posebnosti. Kot po navadi smo takoj, ko smo se odpeljali iz Velenja, začeli jesti sladice, ki so jih spekli Simona in Simon ter Tatjana in Dragica. Nekateri smo bili že ob prihodu na avtobus »na slabem glasu«, zato smo se zdravili z viskijem in medico. Ostali so se zdravili preventivno. Preden smo prispeli v Bratislavo, smo se okrepčali še s sendviči, za katere je poskrbel Matej. Bilo je še nekaj prigrizkov in požirkov. Na obvoznici Bratislave smo se vselili v hotel Chopin, nato pa smo se odpeljali v center mesta, kjer smo imeli pozno kosilo v Slovak pub, »prvi slovenski krčmi«. Vsepovsod je bilo vse »slovensko«, celo »reštavracije«. Sledil je otvoritveni koncert v jezuitski cerkvi. Zaradi dolge vožnje, dobrega kosila in piva/vina ter prijetne toplote in nekoliko dolgočasne glasbe smo se bolj ali manj strumno borili s spancem. Malo smo se zbudili, ko smo na mrazu in vetru čakali na avtobus, da nas je odpeljal nazaj v hotel. Špela je še pred spanjem hotela malo povaditi sole za Cantate Domino, potem smo smeli (morali) iti spat. Petek: Jutranja kavica v sobi 405 je bila osvežujoča, sledil je bogat zajtrk, nato pa jutranja telovadba na soncu. Opravili smo jo kar za hotelom, pod avtocestno pentljo. Uživali smo prav vsi, tudi vozniki tovornjakov, ki so vozili mimo. Ker ni bilo na voljo nobenega prostora za vaje, smo malo peli kar na prostoru pred dvigalom v 4. nadstropju. Ker smo dobili informacijo, da v zgradbi, kjer je potekalo tekmovanje, ni nobene možnosti za preoblačenje in nobene garderobe, kamor bi lahko odložili svoje stvari, smo se že v hotelu oblekli v koncertne obleke (in čevlje!), civilna oblačila pa smo imeli s seboj v nahrbtnikih. Po prvem nastopu smo namreč imeli v načrtu ogled Bratislave in ni kazalo, da bi ženske pohajkemale po mestu v dolgih oblekah. V popolni opravi smo torej imeli vaje v sejni dvorani v pritličju, potem pa nas je avtobus odpeljal v mesto. Že v hotelu se nam je pridružila uradna vodička, ki so nam jo prijazno priskrbeli organizatorji. Urška Š., ki je bila naša »vodja potovanja«, jo je vprašala, če ve, kje bomo peli. Odgovorila je, da »ima GPS«!/? Zatrnila je tudi, da avtobus pri tisti dvorani nima kje ustaviti in smo morali izstopiti – pač nekje. Nato smo prepešali (ženske v visokih »štiklah«) kakšen kilometer ali dva do dvorane. V avli je Zlatec zagledal garderobo in na eni vrsti obešalnikov je črno na belem pisalo Slovenija in MePZ Gorenje. Urška je naši vodički povedala par poudarjenih, nato pa smo se odločili, da damo negativna čustva na stran in se osredotočimo na naš nastop. Dvorane nismo poznali, ker ni bilo možnosti za tonsko vajo. Ob 15:38 smo stopili na oder in se razporedili po praktikabljih. Ko je zazvenel prvi akord Cantate Domino, smo slišali zelo dobro akustiko in smo se nekako začutili. Sledila je Makorjeva skladba Oba, nato še Stroopejeva Caritas et Amor ter Šurka je Tisa. Tudi piano dele smo naredili zelo dobro. Skratka, odpeli smo svoj prvi tekmovalni nastop in imeli smo zelo dober občutek, tudi Špela. Nato smo – predvsem ženske - z bolečimi in ožuljenimi podplati odkrevsali na neko postajo, kamor nas je prišel pobrat avtobus. V avtobusu smo se preoblekli in preobuli, nato pa nas je lokalna vodička popeljala po starem delu Bratislave. Zanimivi so ulični kipi po mestu, od francoskega vojaka z značilno napoleonsko čepico do delavca, ki pravkar leze iz jaška kanalizacije. Težko smo sledili njeni razlagi, ker je imela mikrofona bolj za okras in se jo je res slabo slišalo, bili smo pa tudi utrujeni in le najbolj vztrajni smo zdržali do konca. Katere

zgodovinske podatke smo si zapomnili, pa ne vprašat. Po skupinicah smo se razkropili, malo po trgovinah, malo po pivnicah in restavracijah, dokler nas ni avtobus odpeljal nazaj v hotel. Zjutraj je po kuloarjih zakročila zgodbica o utrujenem Petru, ki je omagal na stolu pred hotelom s kitaro v naročju. Ob treh zjutraj je receptor zbudil Klemna in ga prosil, če pride po svojega »cimra«. Še dobro, da je Klemen močan, da sta s skupnimi močmi prišla v sobo. Peter se je še nekaj časa zadrževal v kopalnici, kasneje pa je Klemen po ubranem smršljanju lahko sklepal, da Peter nima težav z nespečnostjo. Sobota: Danes ni bilo telovadbe, samo zajtrk in opevanje v hotelski konferenčni dvorani v zborovskih oblekah in supergah. Ženske smo se pridušale, da v visokih petah ne naredimo niti koraka več, noge so bile še od včeraj čisto razbolene. Zdaj smo tudi vedeli, da lahko pustimo svoje stvari v garderobi. Avtobus nas je odložil blizu dvorane, ker je že poznal prometni režim tam okoli. V avli nas je že čakala naša vodička, ki smo jo kar malo ignorirali, saj je pravzaprav sploh nismo potrebovali. Informacij, ki bi jih pričakovali od nje, itak nismo dobili in je bila čisto nekoristna. Za program ljudskih pesmi smo bili na vrsti ob 11:30. Odpeli smo pet pesmi: Dekle je pralo srajčki dvej, Škrinja orehova, Kemu si dala rožice, Nocoj je edna lüšna noč in Ženka mi v goste gre. Dobro smo se izkazali, čeprav sem sama imela občutek, da smo bili prejšnji dan bolj ubrani. Uradni fotograf nas je še poslikal, pa smo bili gotovi. V našem »avtodomu« smo se spet preoblekli v »civil«, za ta dan smo vsi dobili modre majice, da se nas je tudi na ulici videlo. In seveda tudi slišalo, ker zdaj ni bilo več prepovedi petja kar tako, za dušo. Hoteli smo najti dovolj veliko restavracijo, kjer bi lahko imeli skupno kosilo, a brez rezervacije je bilo težko. Tako smo se ustavili ne nekem trgu in malo zapeli, medtem ko so Urška Š., Matej in Peter iskali restavracijo. V hipu se je nabralo kar precej ljudi, ki so nas poslušali. Zagledali smo tudi fotografa iz dvorane, ki nam je navdušeno mahal. Nato je v tisto restavracijo, pred katero smo seustavili, prišla še kompletna ocenjevalna komisija. Nazadnje smo zasedli eno celo restavracijo, mehiško. Jedli smo odlične tacos in pili pivo. Svojega sem dobro polovico polila po mizi, pa tako sem bila žejna! Na srečo imamo prijatelje in Tatjana mi je odstopila svojega pol. Tudi tam smo veliko peli, domača hči pa je pri vsaki pesmi bolj jokala. Pa ne, da smo tako zanič peli, ampak je bila resnično ganjena. Po kosilu smo šli še na grad, od koder je lepo vidna razgledna točka na novem mostu, imenovana UFO. Po pripovedovanju Lidije in Alenke se s te točke prav tako lepo vidi na grad in na mesto. Po mestnih kavarnah smo v toplem soncu uživali vsak svojo pijačo in nazadnje dočakali na trgu pred gledališčem razglasitev rezultatov. Ne bi bilo pošteno, če bi rekla, da nismo ničesar pričakovali, saj smo se zelo potrudili, ampak kaj takega!? No, da ne bi preveč dolgovezila: za vsak nastop posebej smo dobili zlato priznanje, torej skupaj dve zlati priznanji. In ko smo mislili, da je to to in smo vriskali in skakali od veselja, smo bili pa zares presenečeni. Dobili smo namreč še posebno priznanje za dramaturgijo! Ko smo Špelo vprašali, kaj je pravzaprav to, nam je razložila po tem, ko sta se s Petrom udeležila večerje s strokovno žirijo. Povedala je, da je to za odlično izbran program, da so člani komisije opazili močno energijo med zborom in dirigentko, pa komunikacijo med zborom in publiko!? Menda pa so mladega češkega žiranta prav posebno navdušile rožice, ki so na Špelini riti oziroma obleki v ritmu poplesavale pred njegovimi očmi. Skratka, splošen umetniški vtis je bil res dober. Tole zadnje res zveni malo neresno. Čisto resno pa takole: dobili smo tri priznanja, za katera vemo vsi, da smo si jih res zaslužili. Bravo mi! Vse čestitke vsem nam in vsakemu posebej, posebno pa Špeli, ki ji je uspelo kljub nerednim prihodom na vaje in nekaterim upravičenim odsotnostim, pa kakšnim izpadom neresnosti, ohraniti voljo in optimizem. Žal nam je, da niso mogli z nami Andreja, Janja in Luka. Pogrešali smo vas! Smo bili pa veseli izdatne Urškine B. in Klemenove pomoči. Hvala vama! Na povratku v domovino smo dobili novo zadolžitev: takoj odpreti vsak svoj varčevalni

račun in začetni šparati. Čez dve leti menda letimo daleč daleč...

Irena Omladič

